

Хората – еднакви и различни

Още преди много години, когато започнала да се пише историята на света, хората живеели заедно, задружно, разбирали се и затова решили да стигнат до Бог. Започнали да строят кула и с всеки изминал ден тя увеличавала своите размери. Когато Бог видял, че хората са толкова единни и упорити и ще успеят да изградят кулата и да стигнат до него, той направил така, че всеки един да говори различен език. В този ден всичко се променило, хората вече не успявали да се разберат помежду си и изграждането не продължило. Така от този ден останала историята за Вавилонската кула.

В Европа всеки народ говори на различен език. Въпреки това, ние всички сме творения на природата. Животът ни започва с плач и завършва с мълчание. Всички растем, възпитаваме се, получаваме знания и се развиваме. Делим една планета и континент. Между всички нас има общо, което никой не може да отрече. Това са нашите корени, нашата история. Настоящото и бъдещето също са общи, макар за всеки да протичат по различен начин. Времето за нас е еднакво, секундите отмерват вдишванията ни едновременно. В границите на държавата си живеем с определени права и задължения. Всички ние чувстваме, мечтаем, дишаме, смеем се, плачем - изпитваме емоции, каквито и да са те. Всички сме еднакви, защото сме хора.

Докато сме деца, приликите са още по – големи. Не само външно, но и по отношение на поведението. Невръстните още не осъзнават различията с другарите си, интересуват се от играта с тях и няма значение дали този срещу него говори на различен език, или изглежда по-голям или по-малък, нито пък че поведението му също е друго, уникално за него. Децата са все още невинни, нямат грижите и мислите на възрастните, приемат всеки един за приятел и наистина правят света по – красив и по – добър, защото децата са цветята на земята.

С течение на времето, когато всеки от нас оформя своя характер, мнение, когато се запознава с условията на средата, в която живее, с нормите, със заобикалящия го свят и със самия себе си, тогава се ражда и различието. Но то е необходимото зло, защото така човек се опознава и избира по кой път да поеме. Дали да бъде добър, или лош, човек на изкуството, учител или финансист. Дали да се занимава с политика, с химия и биология, или философия. Пътят е различен за нас, защото всеки един има свои таланти и желания. Природата ни дава общо начало, равен старт, но след това от самите нас зависи кои подред ще финашираме.

Еднаквостта на хората – общият език - от историята за Вавилонската кула е била тяхно предимство, което впоследствие се превръща в недостатък. Но днес нашата цел е да превърнем този недостатък отново в предимство. Тъкмо сега, когато сме различни и говорим чужди езици, може да открием отново общите неща. Когато всеки познава своите силни страни, той може да ги използва, за да сътвори нещо добро, да помогне на някого да открие таланта си, да премахне границите и табутата и да осъзнае колко си приличаме.

Европа е наш дом, нашият континент, наричаме себе си европейци, начинът ни на живот ни събира.

Именно Европейският съюз е символ на приликите и разликите, които ни правят едно цяло. Той е знак, че колкото и различия да имаме в своя език, култура, история, все пак имаме и доста общи неща сред изброените. Винаги нишките от миналото се преплитат и водят след

себе си бъдеще, което събира всички заедно, а именно нас – децата на Европа. Макар да знам, че се намирам на Балканите и Германия е далеч от мен, мога да комуникирам с приятелите си там. Технологиите ми позволяват това. Така глобалната мрежа ми помага да се запозная с някого различен от мен. И вече знам, че децата на Европа си приличат. Ходим на училище, имаме уроци, забавляваме се, спортуваме, имаме семейства, приятели, любима книга, любима песен, понякога те дори съвпадат. Мога да споделям всичко не само с приятелите си тук, но и с тези на другия край на Европа, защото когато си приличаш с някого, то това означава, че може да бъдеш разбран, посъветван и щастлив от общуването с него.

Когато пътувам извън страната си, чувствам същата сигурност, както и вкъщи. Зная, че хората са толерантни и съм спокойна. Този комфорт и уют ме кара да наричам Европа моят дом. Срещала съм всякакви хора от различни страни и винаги съм била посрещана с усмивка и изпращана със същата. Когато трябва да се разделя с някого, с когото току-що съм се запознала, ми е мъчно. Макар и кратко, времето е достатъчно, за да усетя топлотата на хората и тяхното благоразположение. Щастлива съм от всички мои запознанства и приятелства, които имам. И знам, че ме очакват още такива. Защото вярвам в доброто и истината. Няма значение къде живееш, нито как. Няма значение и дрехите, които носиш на гърба си, а това което имаш в сърцето си.

В моето сърце винаги ще има място за Европа. Онази Европа с многобройните си вечно усмихнати лица, втората ми майка, която ме обгръща в нежна прегръдка и това което остава да сторя аз, е да ѝ отвърна със същата любов. Всеки трябва да прави добро, да бъде толерантен, за да стане животът ни по – приятен и изпълнен с чисти и красиви емоции, а най – подходящото време за това е днес, точно тук и сега, в Европа!

Мирослава Александрова Илиева 12 клас